

[P. Andersen.]

Rettigheder, thi her i Landet har vi jo i Henhold til Loven Ret til at være organiserede. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han er enig med mig i den Betragtning, at en saadan Adfærd er forkastelig.

Hans Nielsen: Jeg har den største Medlidenhed med de to ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. Hendriksen og det ærede Medlem Hr. Slebsager, der skal staa her og kaste smukke Ord og Blomster paa dette ildelugtende Kadaver, som Tugthusloven i Virkeligheden er . . .

Første Næstformand (Pinstrup): Jeg henstiller til det ærede Medlem at betegne Loven ved dens rette Navn.

Hans Nielsen: Det er meget vanskeligt, men jeg skal rette mig efter den højtærede Formands Opfordring. — Jeg betragter nemlig de to ærede Ordførere for at være i nogen Grad moderne Mennesker, der har nogen Forstaaelse af, hvorledes Forholdene ligger i Erhvervslivet og paa Arbejdspladserne her i Landet, og de maa da vide, at denne Lov er en grov Krænkelser af hele den lovbundne Ordning, som er skabt ganske frivilligt mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og som hver eneste Dag virker ganske tilfredsstillende for Arbejdets Udførelse.

Det er mig ubegribeligt, at Medlemmer som de to Herrer kan indtage det Standpunkt, at de kan faa sig selv til at sige de Ting, som de nu fremfører her fra Talerstolen. Thi de ved jo begge to saare vel, at uden Fagforeningerne og uden en vis Tvang havde det set ganske anderledes ud i kulturel og i social Henseende, saa havde Arbejderklassen siddet i den samme Fattigdom og Elendighed, som herskede i min Ungdom, derom kan man være ganske forvisset. Det erkender ogsaa alle moderne Arbejdsgivere, og jeg beklager, som sagt, at de to Herrer skal staa her og forsvare et Forslag, som de godt ved, at ogsaa Arbejdsgiverne har modsat sig.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Slebsager, at der er Forbrydelser, som ikke kan straffes efter andre Love end efter den omtalte Lov, som jeg altsaa ikke tør betegne med mit eget Navn. Det er mærkeligt, for man faar aldrig at vide, hvad det er for Forbrydelser. Da Loven var til tredie Behandling, saa blev Spørgsmaalet ogsaa rejst, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Holstein, der meget sindrigt og med stor Skarpsindighed havde

gennemgransket Loven rent juridisk; han forlangte af da værende Justitsminister Rytter Besked paa, hvad det var for Forbrydelser, som særlig kunde rammes efter denne Lov, men som ikke kunde rammes, saa længe denne Lov ikke var vedtaget; men vi har aldrig faaet Besked paa, hvad det er for Forbrydelser; og hvad der er sket siden Lovens Vedtagelse, giver os heller ikke nogen Oplysning i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen ønskede Loven skærpet af Hensyn til Kristeligt dansk Fællesforbund. Det er dog en mærkelig Udtalelse at komme med, for det er jo en Opfordring til Klasselovgivning. Loven skal skærpes, altsaa for at den kan anvendes af Kristeligt dansk Fællesforbund imod de almindelige Fagforeninger, hvorimod der aldrig vil blive Tale om, at de almindelige Fagforeninger skulde kunne være i Stand til at anvende den overfor Kristeligt dansk Fællesforbund.

Jeg synes, det er tilstrækkeligt Bevis paa, at det er en Klasselov. Men for øvrigt har vi jo Sagen mod Venstre-Gaardmanden fra Gjedved, der er det bedste Bevis paa, at denne Lov er at betragte som en Klasselov, der ikke kan bringes i Anvendelse, naar det er de fattige Arbejders Ret, der krænkes.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen mener ikke, at denne Lov har skadet. Det er sikkert, fordi det ærede Medlem ikke kender Forholdene rundt omkring paa Arbejdspladserne, som de har været, siden denne Lov blev vedtaget; for hvis han gjorde det, vilde han være fuldstændig paa det rene med, at denne Lov har skabt Uro, og den har vakt Had og Bitterhed og i høj Grad bidraget til at forøge Stridighederne. Og det vil den blive ved at gøre, fordi Arbejderne betragter det som en sort Plet, der er sat paa dem, at der skal være en særlig Undtagelseslov rettet imod dem.

Jeg forstaaer for øvrigt ikke, hvorledes den forrige Regering har kunnet faa sig selv til at gaa hen paa Amalienborg og forlange, at Kongen skulde underskrive denne Lov. Jeg synes næsten, det er en topmaalt Ydmygelse for Landets Konge, at han skulde sætte sit Navn under en Lov, som kun har til Formaal at ophidse Befolkningsdele imod hinanden.

Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Slebsagers Svar vedrørende Landstingets Stilling saaledes, at han indtog det samme Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard indtog for et Par Dage siden, da jeg spurgte ham, hvad han forstod ved en passende Prøvetid. Det ærede Medlem Hr. Slebsager svarede, at jeg kunde se paa